

TAMARA GERAEDS

Christopher Plum en het zwaard
der wanhoop

Christopher Plum en het zwaard der wanhoop
is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie: Amanda Matthews (AM Design Studios)
Tekstredactie: Wim Urgel & Tamara Geraeds

Heruitgave september 2021
ISBN 978-94-92585-85-1
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Christopher Plums benen voelden loodzwaar aan. Hij was zo bezweet dat de bruine stekeltjes op zijn hoofd waren ingezakt en zijn rode shirt aan alle kanten vastgeplakt zat. Zijn rugzak bonkte tegen zijn rug terwijl hij honden en kinderwagens ontweek en over muurtjes sprong. Toen hij op zijn horloge keek, botste hij tegen een fietser aan, die vloekend op de grond viel. Meteen hield hij in en bukte om de man overeind te helpen. Maar toen hij de voetstappen achter zich dichterbij hoorde komen en omkeek, mompelde hij een haastig ‘sorry’ en zette het weer op een lopen. De fietser keek hem verbaasd na. Hij krabbelde overeind, maar werd omvergelopen door drie in korte rokjes gestoken meiden met lange wapperende haren, die schreeuwend en lachend achter Christopher aan kwamen. Hij vloekte opnieuw toen één van hen op zijn hand ging staan, maar de meiden keken niet op of om. Tegen de tijd dat de man met moeite weer op zijn fiets was geklommen, was Christopher al om de hoek van de straat verdwenen. De hele weg naar school rende hij door, zonder ook maar ergens op te letten. Meer vertraging kon hij niet gebruiken. Vijf minuten later kwam hij zwaar hijgend en doorweekt van het zweet aan op school. Hij stormde de

jongenswc's in en sloot zich op in het eerste hokje dat hij tegenkwam. Wat een geluk dat Beth en haar vriendinnen hem hier niet konden volgen. Nu kon hij rustig bijkomen en nog even zijn geschiedenis doornemen. Geschiedenis was zijn lievelingsvak en hij wilde zijn ouders verrassen met een negen op zijn rapport, maar dan moest hij voor deze overhoring wel minimaal een 7,8 halen.

Hij liet zijn tas van zijn rug glijden en wreef over de pijnlijke plek. Die zou weer flink blauw worden. Die stomme grieten ook. Waarom konden ze hem niet eens met rust laten? Altijd moesten ze hem hebben. Op de basisschool werd hij nooit gepest, maar al vanaf de eerste dag op zijn nieuwe school hadden die drie meiden hem het leven zuur gemaakt. Hij wist nog steeds niet waarom, maar elke ochtend wachtten ze hem op en als hij zich niet vlug genoeg uit de voeten maakte, belandde zijn rugzak in een hondendrol en was hij zijn lunchgeld kwijt. Dan stonk hij de hele dag zo erg dat iedereen hem uit de weg ging. Nu stonk hij ook, naar zweet, maar dat was in ieder geval beter dan de poeplucht die op andere dagen om hem heen hing. Hij zou zich zo nog even een beetje wassen voor hij naar de les ging. En proberen zijn haar wat te fatsoeneren, hoewel de meeste gel er nu al uit was.

Een tijdlang had Christopher geprobeerd 's ochtends eerder van huis te gaan, maar hij versliep zich elke keer. Daarna had hij de fiets gepakt, maar toen hij twee dagen na elkaar met een lekke band thuiskwam, mocht hij van zijn moeder zijn fiets niet meer meenemen. Sindsdien liep hij naar school. Zijn conditie was er flink op vooruitgegaan, maar hij moest echt iets doen aan dat gebonk van zijn rugzak. Het ging elke dag meer pijn doen.

Na de overhoring voelde Christopher zich een stuk beter. Dat zou zeker een negen of tien worden. Zijn ouders zouden trots zijn. Dit zou de tweede negen zijn op zijn rapport en die zes voor gym hoopte hij vóór het einde van het jaar opgehaald te hebben.

Fluitend liep hij het lokaal uit, waar hij hard tegen iemand aanbotste. Met ingehouden adem keek hij toe hoe Beth zich omdraaide en met een vies gezicht haar schouder afveegde.

‘Kijk uit waar je loopt, vieze puistenkop!’ riep ze kwaad.

Christopher deed zijn mond open om haar te verbeteren, maar bedacht zich net op tijd. Hij had een keer geprobeerd haar uit te leggen dat je op zijn minst twee puisten moest hebben om een puistenkop te zijn, maar dat had haar nog veel kwader gemaakt. Hij was ondersteboven in een vuilnisbak beland, dus had hij besloten er maar niets meer van te zeggen.

Hoewel hij dit keer niets terug zei, schoten Beths ogen vuur en ze rechtte haar rug, waardoor ze er nog dreigender uitzag dan normaal. Haar donkere haar hing in lange, steile slierten om haar hoofd, waardoor ze een beetje op een boosaardige heks leek en de gemene grijns rond haar lippen maakte het er niet beter op. Haar donkere ogen boorden zich in de zijne en hij wist dat er iets akeligs ging gebeuren. Tijd om te gaan dus. Hij zette een voorzichtige stap naar achteren, maar op hetzelfde moment hief Beth haar arm. Opeens leek alles in slow motion te gaan. Christopher dook opzij en draaide zich half om, klaar om weg te rennen. Vanuit zijn ooghoek zag hij Beths vuist zijn kant op komen. Hij was te laat om helemaal weg te duiken. Ze miste zijn neus, schampte zijn slaap en tilde hem toen met rugzak en al van de grond. Christopher spartelde en trok, maar Beth was een kop groter dan hij en zo te voelen zeker drie keer sterker. Maar wie niet sterk is

moet slim zijn, dus wurmde hij zich uit de hengsels en glipte onder Beths grijpende handen vandaan. Helaas had ze nog wel zijn rugzak vast en die had hij toch echt nodig. Alles zat erin: zijn lunchgeld, zijn agenda waar al zijn huiswerk in stond, zijn schoolboeken, zijn telefoon. Hij hijgde even uit en besloot toen om toch maar terug te gaan.

Beth stond nog op dezelfde plek, met haar neus in zijn tas en haar vriendinnen gniffelend naast haar, Belinda links en Ivana rechts, zoals altijd. Ze had zijn lunchgeld gevonden en liet de munten rinkelend in haar broekzak glijden. Net op het moment dat ze Christopher in het oog kreeg, kwam meneer Van Vroeger, de geschiedenisleraar, zijn lokaal uit en keek fronsend van de een naar de ander. Christopher raapte al zijn moed bij elkaar en stapte op Beth af.

‘Mag ik alsjeblieft mijn tas terug?’

Beth toverde haar liefste glimlach tevoorschijn.

‘Natuurlijk, Chrisje. En niet meer laten vallen, hè?’

Ze reikte hem de rugzak aan en hij hees hem snel op zijn schouder. Hij wilde zijn geld ook terugvragen, maar meneer Van Vroeger was al bijna de gang uit en Christopher wilde niet alleen achterblijven met Beth en haar vriendinnen. Dus draaide hij zich om en ging op weg naar de kantine, waar hij even later met knorrende maag al het lekkers bekeek dat voorbijkwam.

De rest van de dag verliep rustig - op een paar natte propjes in zijn nek na - maar Christopher nam geen enkel risico. Na de laatste bel sloop hij via de fietsenstalling het schoolplein af en rende het hele eind terug naar huis. Daar gooide hij de deur achter zich dicht en plofte met een groot glas cola op de bank. Mythbusters begon net: dat kon hij mooi kijken vóór hij aan

zijn huiswerk begon en vóór zijn mega-irritante zusje Daphne thuiskwam.

De Mythbusters zochten dit keer uit hoe groot de kans is dat een auto ontploft of in brand vliegt bij een botsing. *Heel klein*, dacht Christopher terwijl hij de cola in één keer achteroversloeg en een boeraanval probeerde in te houden. Of dat het juiste antwoord was, zou hij voorlopig niet weten, want op dat moment werd de achterdeur opengegooid en kwam Daphne met veel kabaal binnen, op de voet gevolgd door haar nog irritantere vriendinnetje Claudette, het zusje van Belinda. Het kind had precies hetzelfde belachelijk perfecte figuur als haar zus, precies hetzelfde blonde, steile haar en precies dezelfde arrogante grijns. Christopher zuchtte. Daar ging het enige rustige uur van zijn dag.

Claudette haalde een stuiterbal uit haar zak en liet hem door de kamer stuiteren.

‘Niet in de kamer, straks breek je iets!’ riep Christopher uit. ‘En wat doen jullie zo vroeg thuis?’

Claudette negeerde hem en ging gewoon verder met stuiteren. Christopher zette zijn glas op tafel en probeerde de bal af te pakken. Claudette grijnsde en gooide de bal naar Daphne, die achter Christopher was gaan staan. Ze gooiden over en langs hem heen en hadden de grootste lol. Hoe harder hij ‘hou nou op!’ schreeuwde, hoe harder ze moesten lachen. De bal stuiterde steeds hoger en sneller.

Het was onvermijdelijk dat een van de meisjes mis ging grijpen. En inderdaad. De bal bonkte door de kamer: tegen de muren, rakelings langs zijn moeders dure vaas, over de bank. Hij raakte het glas op tafel -dat op de grond kapotviel- en ketste tegen een stapel cd's op het dressoir, die naar beneden kletterde voordat Christopher zijn arm kon uitsteken.

‘Ik zei het nog!’ riep hij kwaad. ‘Kijk nou wat jullie hebben gedaan!’

De meisjes giechelden alleen maar, gingen op de bank met elkaar zitten smiespelen en lieten hem de rommel opruimen. Hij had net de stapel cd’s weer rechtop gezet toen de voordeur openging.

‘Hallo! Ik ben thuis!’ riep mevrouw Plum.

Ze zette de tas met boodschappen in de keuken en hing haar jas aan de kapstok.

‘Dag, meiden, jullie zijn vroeg,’ begon ze, maar toen zag ze de stukken glas op de grond. ‘Wat is hier gebeurd?’

Daphne en Claudette trokken een pruillip en keken zo zielig mogelijk.

‘Het was een ongelukje,’ piepte Claudette.

‘En Christopher schreeuwde tegen ons,’ vulde Daphne aan met een overdreven snikje.

Mevrouw Plum keek Christopher streng aan.

‘Is dat waar?’

Christopher wierp een boze blik op de meisjes.

‘Ze waren met een stuiterbal bezig. Ik zei nog zo dat dat niet mocht binnen.’

Mevrouw Plum keek naar de verdrietige gezichtjes van de meiden en schudde vermoeid haar hoofd.

‘Christopher, Christopher, je kunt toch wel vijf minuten op je zusje passen zonder er een puinhoop van te maken? Je hoeft toch niet tegen ze te schreeuwen? Nu heb je ze aan het huilen gemaakt. Ruim dat glas maar meteen op en ga aan je huiswerk. En, meiden, niet met ballen spelen in huis.’

Ze draaide zich om en even later klonk het geklapper van keukenkastjes en het geritsel van boodschappen.

Claudette en Daphne staken pesterig hun tong uit naar

HOOFDSTUK 1

Christopher en verdwenen met een hoop gestamp naar boven. Terwijl er op tv een auto in vlammen opging, veegde Christopher de scherven bij elkaar en zuchtte diep.

Hoofdstuk 2

Tot Christophers grote ergernis bleef Claudette ook nog eten. Hij probeerde de twee meisjes te negeren, wat niet meeviel, aangezien ze hem constant uitdaagden als zijn ouders niet keken, met gekke bekken en stiekeme trappen onder tafel. Maar hij bleef rustig en at stilletjes zijn bord leeg. Hij had geen zin in een eindeloze discussie over wie er wel of niet iets deed. Sinds zijn moeder weer was gaan werken, hoefden ze niet meer zo zuinig te zijn, maar Christopher kon merken dat ze de drukte niet meer gewend was. Ze werkte vijf ochtenden in de week en deed daarnaast het huishouden, de boodschappen en de boekhouding van zijn vader. Van de opgewekte moeder die altijd in was voor een spelletje, was weinig meer over. Ze zag er altijd moe uit en als hij ruzie had met Daphne, kreeg hij altijd op zijn kop en zei ze dat hij “toch beter zou moeten weten”, omdat hij “al zo oud was”.

Gelukkig waren ze zo klaar met eten. Meneer Plum was laat thuisgekomen van kantoor en omdat Claudette nog naar huis gebracht moest worden, moesten ze zich haasten. Iedereen in Schemerpoort wist immers dat je beter niet over straat kon gaan in het donker, want dan kon je zomaar een

Nachtschim tegen het lijf lopen. En dat wilde niemand, want Nachtschimmen stonden bekend om hun honger naar mensenzielen. Dus waren de straten van Schemerpoort altijd verlaten van zonsondergang tot zonsopkomst, op een paar schurken na, die het risico wel wilden nemen om gegrepen te worden, als dat ze de kans gaf om hun snode plannetjes uit te voeren.

Christophers ouders en Claudette voelden er niets voor hun ziel kwijt te raken, dus reden ze ruim voor het donker werd naar Claudettes huis en zaten ze allemaal weer veilig binnen tegen de tijd dat de zon onderging.

Christopher had zonder tegensputteren de afwas gedaan en zat nu op zijn zolderkamer tijdens zijn wiskundehuiswerk te dromen over superhelden. Hij wilde er zelf zo graag één zijn. Iemand die zich niet liet intimideren door een stelletje bullebakken, zoals Beth en haar vriendinnen. Iemand die voor zichzelf kon opkomen en daarnaast ook nog de wereld redde. Hij keek naar films als Batman, Spiderman, Transformers en beeldde zich in dat hij de held was. Hij zag zichzelf al door de straten van Schemerpoort sluipen, op zoek naar iemand om te redden. Zonder angst voor Nachtschimmen of welke enge wezens dan ook. Nu waren er zo nu en dan toch nog ongelovige mensen die zich op straat waagden als de zon onder was en die kwamen vaak nooit meer thuis. Zelfs de grootste durfals op school gingen 's avonds de straat niet op. Wat zou het gaaf zijn als Christopher degene was die de stad bevrijdde van de duistere wezens. Net als Batman in Gotham City. Christopher Plum to the rescue! Ja, vast, dat klonk echt als een superheld. Hoewel... Clark Kent klonk ook zo stoer niet. Maar Clark Kent was tenminste nog gespierd, terwijl hij zo dun was dat hij zich door het kleinste kiertje kon wurmen. Handig, dat

zeker, maar geen superkracht. Ook was hij snel, dankzij de kilometers die hij elke schooldag rennend overbrugde, maar hij was nog lang geen Superman. Dom was hij niet, maar hij was ook zeker geen Dr. Jekyll. Misschien moest hij toch gaan gewichtheffen... en beter opletten bij scheikunde... meer spinazie eten en...

Terwijl hij zo over zijn huiswerk gebogen zat, piekerend en fantaserend over zijn nieuwe leven als superheld, over een pak – met cape natuurlijk – dat bij hem zou passen, over heksen die gillend van angst voor hem vluchtten en over vervelende zusjes die opeens superlief werden, viel hij in slaap.

En toen gebeurde er iets wonderlijks, iets superheldachtigs, iets waar hij nooit van had durven dromen. Het duurde alleen even voordat hij het in de gaten had.

Christopher schrok wakker toen hij iemand zijn naam hoorde roepen. Het klonk heel zachtjes, maar zo dwingend dat hij meteen overeind zat, klaarwakker. Waren het zijn ouders die hem riepen? Nee, die namen nooit de moeite om hun stemmen te dempen. En Daphnes schelle stem was het ook niet. Nee, het klonk als iemand bij wie hij heel graag wilde zijn. Het klonk... mysterieus.

‘Christopher...’

Alsof ze hem wilde betoveren.

Maar er was nog iets raars aan haar stem. Het leek wel alsof ze onder water zat. Ze klonk bubbelig en vaag.

Hij stond op en liep naar de deur, waar hij verbaasd bleef staan. Over de vloer zweefde een sliert witte rook. Toen hij die van dichtbij wilde bekijken, kroop de sliert langs de deur omhoog, leek hem te wenken en kabbelde toen weer naar beneden, waar hij onder de deur door verdween. Christopher

fronste zijn voorhoofd. Waar kwam die rook vandaan? En hoe kon het dat die rook weg werd geblazen? Er stond geen raam open. Hij bleef even staan luisteren, maar hij hoorde niets. Geen knetterende vlammen, geen geluiden van beneden, geen vreemde stemmen die hem riepen. Maar hij moest weten waar die rook vandaan kwam. Het werd tijd om op onderzoek uit te gaan. Hij legde zijn hand op de deurkruk en... zijn vingers gingen er dwars doorheen! Geschrokken deinsde hij achteruit. Hij draaide zijn hand om en om, maar zag niets bijzonders. Hij had het zich vast verbeeld.

Hij stapte naar voren, reikte opnieuw naar de deurkruk... en zag zijn hand er weer in verdwijnen.

‘Christopher...’ fluisterde de geheimzinnige stem weer. ‘Kom naar beneden.’

‘Ik doe mijn best,’ antwoordde Christopher geïrriteerd. ‘Maar ik krijg die deur niet open.’

Het raam, bedacht hij. Misschien kon hij daarlangs naar beneden klauteren.

Hij draaide zich om, deed een stap richting het raam en bleef als bevroren staan. Zijn mond viel open en zijn keel was plotseling kurkdroog. Daar, op zijn stoel, aan zijn bureau, zat hij zelf!

O, nee, hè? Hij was dood. Hij wist het opeens zeker. Hij was uit zijn lichaam getreden en moest nu wachten tot hij het licht zag. Maar misschien was het nog niet te laat. Hij kon nog terug in zijn lichaam gaan en gewoon verder leven. Met ingehouden adem stapte hij op zijn lichaam af en liet zich langzaam op de stoel zakken. Onder zich zag hij nu vier smalle benen. Hij zette zijn benen gelijk met die van zijn lichaam en zakte voorover, met zijn hoofd op het bureaublad. Een zacht BOE-BOENK

BOE-BOENK bereikte zijn oren. Was dat zijn hartslag? Dan leefde hij dus nog! Hij was nog op tijd!

Hij nam dezelfde houding aan als zijn lichaam, zorgde ervoor dat alles paste en wachtte.

BOE-BOENK BOE-BOENK. Zijn hart sloeg rustig zijn ritme, maar Christophers lichaam werd niet wakker. Hij zwaaide met zijn arm door de lucht, zijn lichaam bewoog niet mee. Met een zucht stond hij op en keek op zijn slapende lijf neer. Oké, hij was dus niet dood. Zijn hart klopte nog. Maar hij was wel een soort geest. Hij was losgekomen van zijn lichaam. Hoe dat was gebeurd was hem een raadsel, maar hij wist wel dat hij terug moest in zijn lichaam. Hij kon toch maar moeilijk zonder lichaam verder leven of...

Opeens slaakte Christopher een gil. Zijn voeten zakten dwars door de vloerbedekking! Hij probeerde zich vast te grijpen aan de rand van het bureau, zocht houvast aan de kledingkast ernaast, maar zijn grijpende vingers gleden overal door.

‘Alles komt goed,’ fluisterde de vrouwenstem hem toe. ‘Ontspan.’

Maar hij bleef worstelen en tegenstribbelen, tot alleen zijn hoofd nog boven de vloer uitstak. Zijn verzet brak en hij liet zich meevoeren naar beneden.

Eerst hield hij zijn ogen stijf dicht, maar uiteindelijk won zijn nieuwsgierigheid het van zijn angst en deed hij voorzichtig één oog open. Hij zweefde boven de overloop van de eerste verdieping, waar zijn ouders en Daphne sliepen. Voor het eerst in zijn leven bekeek hij het streepjesbehang en de ingelijste kunstwerken aan de muren van bovenaf. Voor het eerst in zijn leven kon hij door het raampje boven de deur van Daphnes slaapkamer kijken. Wat zou ze schrikken als ze hem ineens

naar binnen zou zien kijken. Hij gniffelde bij de gedachte aan het gezicht dat ze zou trekken. Jammer dat hij niet wist hoe hij naar het raampje toe moest zweven. Hij was nog steeds op weg naar beneden en hij kon er niets tegen doen. Langzaam maar zeker verdwenen zijn voeten weer in de vloer. Hij zakte verder en verder naar beneden. Het beton onder de vloerbedekking rook muf en voelde koud aan.

Christopher kwam in de huiskamer uit, maar nog steeds daalde hij. Als dit zo doorging zou hij nog in Australië uitkomen! Hij probeerde zich aan de salontafel vast te houden, maar het had geen zin. Het was alsof hij lucht was. Opnieuw verdween hij in de vloer. Hij ging door een dikke laag beton, wat erg benauwend was, en toen door een laag zand waar mieren en torren krioelden en spinnen hem vreemd aankeken. *Wat doe je hier?* leken ze te vragen en dat was precies wat Christopher ook graag wilde weten. Waarom was hij losgekomen van zijn lichaam? Waarom zakte hij door vloeren en zand en nu weer door beton en... Hij keek omlaag toen zijn voeten grond voelden. Hij stond stil! Eindelijk! Maar waar was hij? Hij keek eens goed rond. Het leek wel een tunnel waar hij nu in stond. Verderop aan de stenen wand hing een brandende fakkel, die een flakkerend licht in de tunnel wierp. Christopher bleef een moment lang voor zich uit staan staren. Een tunnel onder zijn huis? Met brandende fakkels aan de wanden? Dat was vreemd. Het leek wel een beetje op iets wat Superman mee zou maken. Maar hij was geen Superman, hij was maar een gewone, magere, ietwat verlegen jongen van net twaalf jaar, wiens lunchgeld elke dag werd afgepakt door drie heksen... eh... meiden. Wat moest hij in een tunnel onder zijn huis? En wie had die fakkels aangestoken?

‘Kom, Christopher,’ fluisterde de vrouwenstem plotseling,

waardoor hij een sprongetje maakte van schrik.

‘Wees niet bang. Volg mij.’

Net voorbij de fakkel zag hij opnieuw een dunne sliert rook over de grond zweven.

‘Oké,’ zei Christopher zacht. Zijn stem trilde een beetje en hij voelde zich eerder een mietje dan een superheld, maar hij was nieuwsgierig en hij stond hier nu toch.

Dus volgde hij de rook naar een donkere hoek van de tunnel, die zo te zien doodliep. Hoe verder hij de schaars verlichte tunnel inliep, hoe meer hij zich begon af te vragen of hij niet in een val liep. Maar hoewel de stem vreemd klonk, kon hij zich niet voorstellen dat ze hem kwaad zou doen.

De donkere hoek bleek niet dood te lopen. Het plafond werd lager en de gang smaller, maar Christopher kon er makkelijk langs. Dat was het voordeel van dun zijn. Toen hij de kleine grot achter de opening instapte, viel zijn mond open.

Daar -in de lucht- zweefde een blinkend zwaard.

Hoofdstuk 3

Met langzame, stille stappen liep Christopher naar het zwaard toe. Hij wilde het van dichtbij bekijken, het aanraken, maar zou dat wel gaan nu hij geen lichaam meer had?

Een moment lang bleef hij naar het zwaard staan kijken, dat langzaam om zijn as draaide. Hij stak net zijn hand ernaar uit toen de stem weer begon te spreken.

‘Neem het mee, Christopher. Verstop het.’

Hij knikte, sloot zijn hand om het heft en trok het wapen naar zich toe. Tenminste, dat wilde hij doen, maar net als bij de deurklink kregen zijn vingers geen grip. Het zwaard hing nog steeds voor hem in de lucht.

Gefrustreerd probeerde hij het nog eens, maar weer greep hij in het niets.

‘Neem het zwaard mee, Christopher,’ fluisterde de vrouw opnieuw, haar toon dringender dit keer.

‘Ja, zeg!’ riep Christopher geïrriteerd naar het plafond, waar de stem vandaan leek te komen en waar een sliert halfdoorzichtig wit van links naar rechts dreef. ‘Het lukt niet, hoor! Ik kan niets vastpakken!’

‘Lees de spreuk op,’ was het antwoord.

Christopher maakte een verontwaardigd geluidje door zijn neus, waardoor hij een beetje als een snuivend paard klonk.

‘Tuurlijk,’ zei hij op gedempte toon. ‘Een spreuk. Waarom dacht ik daar zelf niet aan? Ik ben tenslotte de nieuwe Harry Potter, ik schud de spreuken zo uit mijn mouw.’

Hij ging op een uitstekend stuk rots zitten, liet zijn hoofd op een hand rusten en dacht na. Moest hij nou echt gewoon een spreuk uit zijn duim zuigen? Hoe moest hij dat dan doen? Hij had nooit les gehad in spreuken schrijven. De enige spreuken die hij ooit had gehoord waren die van Harry Potter, maar die kende hij niet uit zijn hoofd, en *abracadabra*. Hij vermoedde dat die laatste weinig teweeg zou brengen.

Hij zat al minutenlang te piekeren, toen tot hem doordrong wat de stem had gezegd: ‘Lees de spreuk op.’

Hij hoefde niets te verzinnen, hij moest iets oplezen! Hij stond op, schuifelde wat dichterbij het zwaard toe en probeerde te lezen wat er op het heft stond. Aangezien het ding nog steeds draaide, viel dat niet mee, maar hij kon na een tijdje toch ontcijferen wat er op het ronde uiteinde stond.

‘Venita amin?’ zei hij aarzelend.

Met een verschrikte kreet sprong hij achteruit toen het zwaard opeens voor zijn neus verdween. Toen hij omlaag keek stak het tussen zijn broekriem, alsof het daar altijd al had gezeten.

Christopher staarde er met open mond naar. Opnieuw probeerde hij het vast te pakken, maar het was nog net zo ongrijpbaar als eerst. Uiteindelijk haalde hij zijn schouders op.

‘Oké, en nu? Wat moet ik nu met dat zwaard?’ mompelde hij voor zich uit, terwijl hij rondkeek op zoek naar een plek om het te verstoppen.

‘Niet hier,’ kabbelde de stem. ‘Breng het weg. Breng het in

veiligheid.’

‘Maar waar moet ik het dan naartoe brengen?’ riep Christopher gefrustreerd uit. ‘Ik weet toch niet waar het veilig is? Ik...’

Hij hield abrupt zijn mond toen hij voetstappen hoorde naderen. Twee stemmen fluisterden gejaagd tegen elkaar.

‘Volgens de kaart zou het hier ergens moeten zijn.’

‘Nou, ik zie geen zwaard en het loopt hier dood, dus jij zal die kaart wel weer verkeerd lezen.’

Een lichtbundel scheen door de smalle opening en Christopher deinsde achteruit. Hij durfde zich niet meer te bewegen.

‘Hee, hier zit een opening,’ klonk de eerste stem weer. ‘Kan jij daar langs, baas?’

O nee! Die mannen hadden de ingang ontdekt! En ze waren op het zwaard uit. Wat moest hij nu doen?

De lichtbundel verdween weer en er klonk geschuifel in het gangetje, gevolgd door gekreun en een schurend geluid.

‘Schijn eens bij, joh!’ riep de tweede man ongeduldig, waarna een smalle lichtstraal alle kanten op schoot.

Toen er even later een voet door de opening werd gestoken, hield Christopher zijn adem in. Na wat gevloek en getrek wist een mannetje met een grote hoed zich door de opening te wurmen. Hij tuurde de ruimte in, zijn ogen tot spleetjes samengeknepen. Christopher vond het er maar gek uitzien: zo’n klein, dun lichaam met daarop het hoofd van een volwassen man, compleet met stoppelbaard en dreigende blik. Het mannetje had een zwart pak aan en als dat niet zo smoezelig en versleten zou zijn geweest, had hij zich zo bij de maffia kunnen voegen.

Christopher maakte zich zo klein mogelijk en zette zich schrap. Hij hoopte dat hij harder zou kunnen lopen dan dit

mannetje, dat maar net iets dikker -of minder mager - was dan hij en daardoor net iets moeilijker door het gat kon komen. Het zou hem vast wel lukken om terug de tunnel in te glippen, voordat deze stoppelbaard hem te pakken had. Hij moest alleen een manier verzinnen om langs die andere vent te komen.

‘Heb je hem gevonden?’ riep de eerste stem.

Stoppelbaard knipte zijn eigen zaklamp aan en scheen door de ruimte en langs de wanden. Christopher spande zijn spieren toen het licht zijn kant op kwam. Op het moment dat de lichtbundel zijn gezicht verlichtte, sprong hij langs het mannetje, de nauwe opening in.

‘Hier is niets te vinden, hoor!’ riep Stoppelbaard naar zijn maatje.

Christopher bleef verbaasd staan. De man had hem niet gezien! Hoe kon dat nu? Met gefronste wenkbrauwen bekeek hij zichzelf: zijn benen in zijn lange broek, zijn smalle middel, zijn felrode T-shirt. Hij wapperde eens met zijn handen voor zijn gezicht. Hij was toch echt niet onzichtbaar!

Toen schoot hem iets te binnen: hij was uit zijn lichaam getreden. Waarschijnlijk konden ze hem daarom niet zien!

Hij haalde opgelucht adem en keek toe hoe Stoppelbaard de grot verder onderzocht.

‘Hee!’ klonk de stem van de andere man. ‘Misschien moet je iets doen met die bril die bij de kaart zat.’

‘O ja!’ zei Stoppelbaard. Hij graaide in zijn broekzak en trok een vreemde ouderwetse bril tevoorschijn. De glazen schitterden oogverblindend en het montuur was versierd met tekens die Christopher bekend voorkwamen. Hij wierp een blik op het zwaard aan zijn middel en een angstig voor gevoel be kroop hem: de tekens op het heft waren dezelfde als die op de bril.